

Ob treh popoldne bi bil rad kosil. Šel je ta čas po jedni glavnih varšavskih ulic. Šel je k jedni gostilnici, ki je bila v pritličji in začel je z ulice trkati na okno. Na trkanje je prišla iz gostilnice lepa natarica in vprašala:

- Kaj hočete, gospod?
- Kosil bi rad, odgovoril je Pukalov.
- Vstopite notri.
- Ne smem, ni dovoljeno.

Sedaj je Pukalov pojasnil, da junkerjem ni dovoljeno hoditi v gostilne. Ker bi bil rad jedel, ker v šoli ni čakalo kosilo junkerjev, ki so šli v mesto, je poprosil, da bi mu prinesli na trotuar mizico z jedilno pripravo in s stolom, in prinesli mu popolno kosilo, katero kar zunaj poje. Takemu čudnemu naročilu se je natarica močno čudila, a Pukalov je znal pregnati njeno nezaupnost, izvlekel je iz žepa pet cekinov in potresel jih pred očmi natarici. Mizo in stol so prinesli na trotuar in Pukalov je kosil. Okrog njega se je seveda zbralo mnogo ljudij, kateri so se močno smejali, kajti on se je vedno pačil in jih zabaval in zbadal, kajti, to je on dobro znal. Ko se je tako nakosil pod milim nebom, se je še ravno tako napil kave pred neko kavarno.

Pukalov je služil za podpraporščika cela štiri leta, in ni nič nazadoval, ne napredujeval. Jasno je bilo, da je prestolonaslednik nanj pozabil, a se ni nikdo upal spomniti ga o njem. Bilo je slabo. Na ta način utegne še dolgo ostati v nižjem činu. Sklenil je torej sam opozoriti cesarjeviča nase. Zato je poprosil svojega narednika, da ga pri prihodnji paradi postavi na konec v prvi vrsti. Rekel je svojim tovarišem:

— No, gospoda, jutri me pa odpuste, ali pa odpravijo v šolo podpraporščikov. — Začela se je parada. Veliki knez gre mimo prvih vrst in se približa Pukalovu. Pukalov je nakrat naredil strašno grd, a vendar tako naraven obraz, da nikdo ni mogel vedeti, da se pači. Cesarjevič ni mogel zdržavati smeha.

— Kaka spaka je pa to? — vprašal je polkovnega poveljnika.

— To je Pukalov, vaše veličanstvo.

— Kak Pukalov?

— Tisti, katerega ste ukazali, da ne smemo niti odpustiti iz službe, niti poslati na dopust, pa tudi ne poslati v šolo podpraporščikov.

— Pošljite ga v šolo — rekel je cesarjevič in Pukalova so poslali, pa tudi v šoli je mnogo moral prestati zaradi svojih burk.

Tu navedene burke o Pukalovem niso niti desetina vseh, katere je naredil v teku svojega junkerskega službovanja. Ni minul mesec, da ne bi bil napravil jedne, ali pa tudi dveh ali treh burk. V krogu prijateljev in znancev bil je najumnejši, najmilejši in v visoki stopinji zanimivi človek. Vse je dovolj zabaval, pa tudi resno in stvarno se je znal razgovarjati in kako naudušeno je včasih pripovedoval kako novo misel. Ko je stopil čez

prag na ulico, je pa Pukalov pozabil nase in svoje koristi, postal je drug človek: sedaj je mislil, da je njegova jedina dolžnost z burkami zabavati in smešiti občinstvo. Kolikokrat smo šli v pravoslavno cerkev v Podvalski ulici. Nas pravoslavnih ni bilo mnogo; samo šest mej šestdesetimi junkerji litovskega in volinskega polka. Pukalov, kot starši izmeje nas je nas vodil. Z začetka, ko smo prišli iz vojašnice, ki je bilo na Lazenhovskem parku, je šlo vse v redu. Ko smo pa prišli iz puste Vejske ulice na Novi Svet, je Pukalov že katero napravil. Izvlekel je žemljo in jo začel jesti, ter se je grozno pačil.

— Nehaj, Pukalov! Kaj si se izmislil jesti na najbolj obljudeni ulici! To je sramotno! Mari si lačen — rekel sem mu.

— Kaj je to sramotno, rekel je Pukalov, če je lačen vojak suhar?

Drugi pot je od daleč zagledal na trotuaru damo, lepo oblečeno. Skremžil je grozno svoj obraz.

— Jezus, Marija! kakšna spaka je to! — rekla je dama polglasno, zakrila obraz z rokama in obrnila se na stran.

Posebno so se bale njegovega pačenja noseče ženske, boječ se, da bi spacka ne rodile.

Tako je vsled svojih burk Pukalov deset let ostal junker, petdeset mlajših tovarišev njegovih je bilo že imenovanih za častnike. In še le čez jedno leto, po končani poljski vstaji imenovali so ga za častnika pri navadnem peštvu. Potem nisem več vedel zanj. Čez nekaj časa sem slišal, da po triletnem častniškem službovanju se je od vojakov poslovil, in ko je prišel v Peterburg k svoji materi, mu je rekla:

— Peter! ti si se strašno povejačil. Takoj pojdi v inozemstvo, da se prevetriš in olikaš.

In odpotoval je v inozemstvo. Če še živi in kje je sedaj, ne vem. Če bode morda čital, kar sem pisal o njem, mislim, da se ne bode jezil name, da sem se spomnil njega in seznanil čitatelje z njegovo osebo, jako skrajno, a ob jednem jako pošteno, blagorodno dobro in velikodušno.

(Dalje sledi.)

Katoličani v Zjedinjenih državah.

Po najnovejših poročilih izdajateljev „Hoffmanns' Catholic Directory“ znaša število katoličanov v Zjed. državah sedaj 9.410.790 in se razdele na posamezne nadškofije in škofije:

V nadškofiji Baltimore je 240.000 katoličanov, v škofiji Charleston jih je 8000, v Richmond 22.000, v Savanah 20.000, Wheeling 24.000, Welmington 20.000 in v apostolskem vikarjatu v North Karolini 3500.

V nadškofiji Boston je 600.000 katoličanov, njej slede škofije Burlington 55.000, Hardford 250.000, Manchester 100.000, Portland 88.000, Providence 200.000, Springfield, Mass. 200.000.

V nadškofiji Čikago je 600.000 katoličanov, v ško-

fijah njenega področja jih je v Altoni 75.000, Belleville 50.000, in Peoriji 111.000.

V nadškofiji Cincinnati je 192.500 katoličanov, v škofiji Cleveland 250.000, dalje v škofijah: Covington 50.000, Detroit 153.875, Fort Wayne 68.000, Grand Rapids 90.000, Louisville 90.000, Nashville 25.000, Columbus 55.000 in Vincennes 98.508.

V nadškofiji Dubuque živi 150.000 katoličanov; dalje spadajo k tej škofiji: Cheyenne z 3000, v Daventonport z 56.000, Lincoln z 22.150 in Omaha z 58.210 katoličani.

V nadškofiji Milwaukee prebiva 200.000 katoličanov, v škofijah Green Bay 125.000, La Crosse 78.000 in Marquette 70.000.

V nadškofiji New Orleans je 325.000 katoličanov, dalje v škofijah Dallas 20.000, Galveston 34.000, Little Rock 10.000, Mobile 17.000, Natchez, 17.378, Natshitoches 30.000, San Antonio 66.000, v Brownsville 54.000 in indijanskem territorlu 13.869.

V nadškofiji New York je 800.000 katoličanov, dalje v škofijah: Albany 130.000, Brooklyn 500.000, Buffalo 160.000, Ogdensburg 74.000, Rochester 80.000, Syracuse 70.000 in Trenton, N. J. 60.000.

V nadškofiji Oregon prebiva 30.000 katoličanov, v škofijah Boise City 9.600, Helena 30.000, Nesqually 42.000 in Alaska 4.000.

V nadškofiji Philadelphia prebiva 415.000 katoličanov, v škofijah Erie, Pa. 65.000, Harrisburg 42.000, Pittsburg 225.000 in Scranton 120.000.

V nadškofiji St. Louis je 200.000 katoličanov, k tej spadajo škofije Concordia 12.000, Kansas City, 50.000, Kansas City, Mo. 42.000, St. Joseph 22.000 in Wichita 6.500.

V nadškofiji San Paul biva 210.000 katoličanov, dalje v škofijah Duluth 23.000, Jamestown 21.000, St. Cloud 40.000, Sioux Falls 30.000 in Winoma 38.000.

V nadškofiji San Francisco biva 225.000 katoličanov, v škofijah: Monterey-Los Angeles 50.000, Sacramento 25.000 in Salt Lake City 7000.

V nadškofiji Santa Fe biva 133.000 katoličanov, v škofijah Denver 60.000 in v apostolskem vikarijatu Arizona 38.000.

Poučni in zabavni drobiž.

Ženski maturitetni izpiti. Učno ministerstvo je odločilo, da se imajo dopuščati ženske k maturitetnim izpitom na gimnaziji. Pri tem pa morajo dokazati, da so izpolnile 18. leto in obiskovale kako zasebno gimnazijo ali pa kot privatistkinje dovršile kako javno gimnazijo, ali pa pod kakim drugim rednim vodstvom pridobile si potrebno izobraženost.

Reforma realk. Učni minister baron Gautsch, ki je znan nasprotnik realističnega pouka, hoče preosnovati realke tako, da se bodo na njih učili bolj humanistični predmeti, kakor sedaj, pouk realističnih predmetov se pa omeji. Posebno se bode razširil pouk nemškega jezika in slovstva.

Novo ogersko vseučilišče. V Temešvaru nameravajo osnovati tretje madjarsko vseučilišče, ki se otvori bodoče šolsko leto.

Novice.

— »Glasbena Matica« na Dunaju. Veseli odpeljali so se danes teden pevci in pevke „Glasbene Matice“ ob svirani vojaške godbe na Dunaj, da ondi v zahvalo mestu dunajskemu za pomoč ob potresu, prirede dva dobrodelna koncerta. Na stotine spremljevalcev jim je pri odhodu želelo srečni pot in dober uspeh. Danes se vrača pevska četa domov in to še veseleja, kot je odšla. Prodrila je na celi črti. Zmagala je in dosegla, kar je želela. Za velik trud je žela lep uspeh. Dobrodelna koncerta, katera je pevski zbor priredil pod spretnim vodstvom svojega dirigenta g. M. Hubada in s sodelovanjem godbe dvorne opere v veliki glasbeni dvorani na Dunaju dne 23. in 25. marca, vspela sta najsijajneje. — Vsem je dalo potovanje pevskega zbora „Glasbene Matice“ na Dunaj povod občnemu zanimanju. Izletnike so na postajah slovenskega ozemlja srčno pozdravljali. Do Mürzzuschlaga pripeljala se je potnikom naproti deputacija dunajskega odbora, na Dunaju pa je izletnike čakala velika množica ljudstva. Izletnike je pozdravil prisrčno dvorni svetnik gosp. Šuklje, odgovoril je dež. sodišča svetnik g. Vencajz, kot predsednik pevskega zbora „Glasbene Matice“. Zbor je zapel „Domovina mili kraj“, na kar so se izletniki ob „Živio“ in „Hoch“ klici odpeljali na stanovanja. Deputacija odbora „Glasbene Matice“, ki se je poklonila presvitlemu cesarju in ga povabila na koncerta, je ta milostno vsprejel in rekel, da odobrava lepo misel. Ne ve sicer, ali mu bo mogoče priti h koncertoma, veseli ga pa, da se zahvala za obilo podporo izrazi na ta način. Presvitli cesar je blagovolil tudi deputacijo milostno vprašati, kako močen je pevski zbor „Glasbene Matice“, na kar se je odgovorilo, da 180 pevcev in pevk. Informoval se je cesar tudi o sedanjem stanju Ljubljane po potresu. Deputacija se je poklonila tudi nadvojvodom, ministrom in drugim dostojanstvenikom. Povsod je bila kaj prijazno vsprejeta. Z dohodom Matičarjev na Dunaj je tudi čedalje bolj rastlo zanimanje Dunajčanov za izredna koncerta. Že o glavnih skušnjah so kritiki svoje popolno priznanje izrazili. Orkester dvorne opere, v katerem so prvi glasbeniki dunajski, je spoznal g. M. Hubada takoj jako spretnega in nadarjenega dirigenta. Sprejel ga je pri skušnjah ob vsakem nastopu z godbo. Pač redko odlikovanje! H prvemu koncertu dne 23. t. m. zbralo se je v veliki glasbeni dvorani jako odlično dunajsko občinstvo. Dvorana je bila polna. Počastil sta koncert nadvojvoda Ludovik Viktor in Evgen, namestnik grof Kielmansegg, grof Hohenwart, okr. glavar in začasni župan dunajski dr. Fribeis, veliko drugih civilnih in vojaških dostojanstvenikov, poslancev itd. Po lepem Stritarjevem prologu pela se je cesarska pesem, katero je zbrano občinstvo stoje poslušalo. Mej vsemi točkami dopadale so posebno lepe naše narodne pesni: Ljub'ca povej povej; Je pa davi slan'ca palal Luna sije; Prišla je miška; Bratci veseli vsi; Škrjanček poje, harmonizovane od g. M. Hubada. Zbor je pel prekrasno in nadkrilil vse dosedanje svoje vspehe. Občinstvo je burno ploskalo. Navdušenje je rastlo od točke do točke. Dirigenta g. Hubada se je močno aklamiralo, pokazati se je moral opetovano na odru. Vročil se mu je krasen lavorjev venec. Nadvojvoda in dostojanstveniki so očitno izražali svoje priznanje. Glasbeniki ne morejo prehvaliti spretnosti in zmožnosti dirigenta g. Hubada in čistosti ter čistosti pevskega zbora. Dunajski časopisi kaj laskavo pišejo o koncertu. Ne morejo prehvaliti lepega petja. Kmalu bi ne našli dosti izrazov, s katerimi bi dali duška čutilom, katera so imeli pri koncertu. Odlikujejo se posebno listi: „Presse“, „Wiener Allg. Zeitung“, „Wiener Tagblatt“, „Fremdenblatt“, „Neue freie Presse“. Vsi večji listi torej, to ni majhna reč. Vedeti se mora, da pišejo za te liste najstrožji kritiki. Vsi hvalijo veliko spretnost diri-